



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **D. D. T.**, zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. MV-130107-5/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 1. 2020, č. j. 30 A 131/2019 - 89,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) označeného v záhlaví, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. MV-130107-5/SO-2019, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 3. 2019, č. j. OAM-2121-27/ZR-2015. Tímto rozhodnutím byla podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že výrok i odůvodnění rozhodnutí žalované jsou přezkoumatelné. Důvodnou neshledal námitku, že správní orgány nedostatečně zkoumaly dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán

I. stupně tuto otázkou podrobně posuzoval na stranách 4 až 10 svého rozhodnutí a rovněž žalovaná, která se s jeho odůvodněním ztotožnila, se jí „*poměrně obsírně*“ zabývala. Podle krajského soudu je přitom pochopitelné, že kromě rodinných poměrů žalobce je akcentována i jeho dlouhodobá trestná činnost, neboť právě ta je důvodem, pro který bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu. K žalobcově námitce, že správní orgány měly provést jeho výslech, krajský soud konstatoval, že žalobce neuvedl, co dalšího by jím mělo být zjištěno, a v rámci správního řízení svůj výslech nenavrhol, přičemž jeho provedení není obligatorním důkazním prostředkem, pokud jej správní orgán nepotřebuje k dostatečnému zjištění skutkového stavu. K žalobcově polemice o jeho možnosti získat nižší pobytový status pak soud uvedl, že žalobce si mohl a měl být vědom, že dopouští-li se na zdejším území opakovaně úmyslné trestné činnosti, je v ohrožení nejen jeho současný pobytový status, ale i možnost získat jiný. Žalobcovy námitky týkající se nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí označil krajský soud za pokračující polemiku s dostatečně odůvodněnými závěry správních orgánů. Krajský soud neuznal ani žalobcovu snahu o zlehčování jím páchané trestné činnosti, neboť žalobce měl dostatečně dlouhou dobu na seznámení se s právním řádem České republiky a své jednání nenapravit ani po několikerém odsouzení trestním soudem. Nepřisvědčil pak ani námitkám stran aplikace tzv. výhrady veřejného pořádku a nutnosti na žalobce hledět jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je podle názoru krajského soudu vybudováno na pečlivém vyhodnocení chování žalobce, které jednoznačně naplňuje znak opakovaného narušení veřejného pořádku závažným způsobem obsažený v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V tomto směru označil krajský soud za nerelevantní argument podmíněným propuštěním žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, neboť o něm je rozhodováno na základě trestněprávních hledisek a nevyplývá z něj, že odsouzený nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek, jak ji má na mysli zákon o pobytu cizinců. K žalobcovu tvrzení o spolužití s dcerou, která se o něj údajně stará a vyživuje ho, soud doplnil, že v rámci správního řízení žalobce naopak tvrdil, že on i jeho dcery jsou zcela nemajetní, přičemž toto své tvrzení ani nijak nedoložil. Nová tvrzení, uplatněná až v rámci žaloby, jsou pak učiněna opožděně.

[3] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Podstatnou část textu kasační stížnosti tvoří doslovně převzatá žalobní argumentace, kterou však nelze považovat za námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63). Nejvyšší správní soud se jí proto nemůže zabývat pro nepřipustnost. Pro stručnost tedy soud na tomto místě zrekapituluje toliko námitky vztahující se k argumentaci krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku.

[5] Stěžovatel předně znovu namítá nedostatečnost zkoumání dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a nepřiměřenost tohoto zásahu. Konkrétně rozporoval stanovisko krajského soudu, podle kterého jeho tvrzení, že nemá ve Vietnamu žádné vazby, přímo odporuje obsahu jím předložených listin. Stěžovatel pobýval ve Vietnamu pouze krátkodobě, za účelem dovolené se svými dcerami, což nemůže svědčit o existenci pevného a trvalého zázemí stěžovatele v tomto státě. K neprovedení jeho výslechu v rámci správního řízení pak dodal, že se jednalo o řízení z moci úřední a byl to tedy výhradně správní orgán, kdo byl povinen zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Dále pak napadal závěr

pokračování

krajského soudu obsažený v bodě 41 rozsudku, podle kterého si měl být stěžovatel vědom možných důsledků jím páchané trestné činnosti. Uvedl, že jednou z žalobních námitek byla podrobná rekapitulace jeho trestné činnosti, při níž rozebral konkrétní intenzitu jednotlivých provinění a svou motivaci. Touto argumentací se však krajský soud podrobněji nezabýval a vycházel výhradně z četnosti trestně právních provinění. Ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí pak stěžovatel uvedl, že český jazyk, obzvlášť právní pojmy, je pro něj velmi těžký. Dodal, že sice své bývalé manželce nemůže příliš finančně vypomáhat, nicméně se ji snaží psychicky podporovat a stará se o malou dceru, která trpí IgA nefropatií (jezdí jí pro léky, vozí ji k lékaři a vypomáhá). Stěžovatel v tomto ohledu považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Krajský soud se podle jeho názoru bez detailnějšího odůvodnění pouze pašálně ztotožnil se závěry správních orgánů.

[6] V dalším stěžovatel opětovně přestřel svůj názor, že v jeho případě byla aplikována tzv. výhrada veřejného pořádku rozporně s judikaturou. Nad rámec argumentace obsažené v žalobě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45. Konkrétně pak rozporoval stanovisko krajského soudu, podle kterého byly judikatorní zásady v jeho případě respektovány a napadená správní rozhodnutí vycházela z pečlivého hodnocení chování stěžovatele. Podle názoru stěžovatele jsou tyto závěry „*v zásadě nepřezkoumatelné*“, protože on v rámci žaloby precizně argumentoval tím, z jakého konkrétního důvodu nemohlo k naplnění aktuální hrozby narušení veřejného pořádku závažným způsobem dojít, avšak krajský soud v podstatě jen aproboval tvrzení správních orgánů. Závěry krajského soudu nadto nekorespondují se stavem věci ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neboť především ze zprávy o dohledu probačního úředníka a z usnesení o podmíněném propuštění vyplývá, že stěžovatel po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žije řádným životem.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na nedostatečné vymezení žalobních bodů, v důsledku něhož se krajský soud nemohl k námitkám stěžovatele relevantně vyjádřit. Ke kasační námitce týkající se neprovedení výsledku stěžovatele odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 – 32, z něhož vyplývá, že zákon o pobytu cizinců povinnost provést výslech cizince neukládá. Neztotožnila se ani s tvrzeními stěžovatele týkající se intenzity jím spáchané trestné činnosti. Dále žalovaná podotkla, že „*ji není zřejmé, jakým způsobem je stěžovatel schopen finančně vypomáhat své družce, když dle jeho vyjádření uvedeného v odvolání splácí své závazky postižené exekucemi a nemá žádné úspory a na druhou stranu v rozporu s tímto tvrzením je dle obsahu žaloby vyživován svou zletilou dcerou.*“ Co se týče trestné činnosti stěžovatele, poukázala na to, že stěžovatel pobývá na zdejšího území již od roku 1996, tudíž měl dostatečnou možnost seznámit se s právním řádem České republiky, nadto platí obecná právní zásada *ignorantia legis neminem excusat*. Jeho trestnou činnost nelze označit za ojedinělý exces bagatelní povahy. V souvislosti s argumentací stěžovatele o jeho podmíněném propuštění pak žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 7. 2019, č. j. 50 A 39/2019 – 61, podle něž skutečnost, že si cizinec odpykal svůj trest, nic nemění na tom, že se dopustil trestné činnosti, a dále na bod 46 napadeného rozsudku.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, které jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a projednatelnými důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel předně napadal stanovisko krajského soudu týkající se jeho vazeb ve Vietnamu, které označil za vytržené z kontextu. Krajský soud zde konstatoval, že nemohl přehlédnout tvrzení stěžovatele obsažené v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, podle něhož nemá ve Vietnamu žádné vazby. Toto tvrzení podle krajského soudu odporuje obsahu zprávy o průběhu dohledu Probační a mediační služby, v níž se uvádí, že pobýval ve Vietnamu od srpna do října 2019. Stěžovatel pak v kasační stížnosti tvrdí, že ve Vietnamu pobýval pouze za účelem dovolené se svými dcerami. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že ve zprávě o průběhu dohledu, kterou sám stěžovatel předložil krajskému soudu, se výslovně uvádí, že „*od srpna do konce října 2019 byl u rodiny ve Vietnamu*“. Je to tedy naopak tvrzení stěžovatele, které je v rozporu s jím předloženou zprávou o průběhu dohledu, která výslovně zmiňuje jeho pobyt u rodiny, a jejíž obsah stěžovatel nijak nerozporoval. Tato námitka je tedy nedůvodná. Nadto je nutno poznamenat, že krajský soud na tuto skutečnost upozornil pouze nad rámec konstatování, že stěžovatel po celou dobu řízení ani neuvedl, v jakém směru měla být zjištěna správních orgánů ohledně jeho rodinného zázemí deficitní. Nejedná se tak o žádný zásadní závěr, který by sám o sobě mohl způsobit nezákonnost napadeného rozsudku.

[10] Co se týče stěžovatelova tvrzení, že se jednalo o řízení z moci úřední a byl to tedy výhradně správní orgán, kdo byl povinen zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že opačný postup není v rozporu se závěry vyplývajícími z judikatury, na které odkazoval krajský soud (viz odst. 38 napadeného rozsudku). Podle nich správní orgán není povinen z vlastní iniciativy provést výslech cizince, pokud by nemohl přinést nové skutkové okolnosti, které by mohly jakkoliv ovlivnit výsledek posouzení. V tomto kontextu je případný též odkaz žalované na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 – 32, v němž je výslovně konstatováno, že zákon o pobytu cizinců povinnost provést výslech cizince neukládá, a je tudíž na správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoli. Ani tato námitka tedy není důvodná.

[11] Pravdivým neshledal Nejvyšší správní soud ani tvrzení stěžovatele, že se krajský soud dostatečně nezabýval jeho argumentací, týkající se intenzity jím spáchaných trestných činů a motivace, a vycházel výhradně z četnosti jeho trestněprávních provinění. Krajský soud v napadeném rozsudku výslovně uvedl, že se neztotožňuje se snahou stěžovatele o zlehčování jeho dlouhodobého a opakovaného páchaní nikoli bagatelní trestné činnosti, tím, že jde o jednání pramenící z nedisciplinovanosti a neznalosti právních předpisů. Nevycházel přitom toliko z četnosti jeho provinění, což je patrné jak z části napadeného rozsudku, v níž krajský soud podrobně rekapituluje trestní minulost stěžovatele, tak i z navazující argumentace, kdy krajský soud opakovaně hovoří také o povaze a závažnosti jím spáchané trestné činnosti (viz body 36, 39, či 41 napadeného rozsudku).

[12] Argumentaci stěžovatele týkající se obtížnosti českého jazyka pro jeho osobu pak Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní za situace, kdy stěžovatel pobývá v České republice již déle než dvacet let, během kterých měl více než dostatečnou možnost se integrovat do společnosti, a to včetně zvládnutí českého jazyka. Jím spáchanou trestnou činností pak nelze omlouvat neznalostí českého jazyka, nadto s přihlédnutím k povaze jím spáchaných trestných činů. Pokud jde o samotné řízení, v něm byl stěžovatel zastoupen právním zástupcem, se kterým jistě komunikoval a skrze nějž měl možnost řádně uplatnit svá práva a kvalifikovaně se vyjádřit.

[13] Pokud jde o žalobcovu tvrzení týkající se psychické a praktické výpomoci bývalé manželce a zajišťování lékařské péče dceři, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, vůči které konkrétní části argumentace krajského soudu toto tvrzení směřuje. Ztotožňuje se však s krajským

pokračování

soudem v tom směru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci a zohlednily veškerá stěžovatelem uplatněná tvrzení týkající se jeho soukromého a rodinného života. Jejich součástí však tato argumentace nebyla a správním orgánům tak nelze vyčítat, že se těmito tvrzeními, která byla nově uplatněna až v rámci soudního řízení, nezabývaly.

[14] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že se neztotožňuje s názorem stěžovatele, podle kterého se krajský soud pouze paušálně ztotožnil se závěry správních orgánů týkajícími se dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a přiměřenosti tohoto zásahu.

[15] Nejvyšší správní soud dále nemůže přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, že závěry krajského soudu týkající se aplikace výhrady veřejného pořádku jsou nepřezkoumatelné. Krajský soud se argumentací stěžovatele obsažené v tomto žalobním bodě podrobně věnoval v bodech 43. až 47. napadeného rozsudku. Zde přisvědčil stěžovateli, že při výkladu neurčitého právního pojmu veřejného pořádku je nutno přihlídnout i k normám evropského práva a jejich výkladu zastávanému judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Dospěl však k závěru, že judikatorní závěry citované stěžovatelem byly v projednávaném případě respektovány, neboť chování stěžovatele, který dlouhodobě a opakovaně páchal trestnou činnost, bylo správními orgány pečlivě vyhodnoceno. Stejně tak se krajský soud svědomitě zabýval i žalobní argumentací týkající se podmíněného propuštění stěžovatele z výkonu trestu odnětí svobody a již v předchozí části napadeného rozsudku se i zabýval charakterem jeho trestné činnosti, kterou podle krajského soudu stěžovatel bagatelizoval. Vyjádřil se také k námitce stěžovatele, že je nutno jej považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Tím byla žalobní argumentace stěžovatele v tomto bodě vyčerpána. Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by byl rozsudek krajského soudu v tomto ohledu zatížen jakýmikoli vadami.

[16] K uplatněné argumentaci stěžovatele odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, pak kasační soud toliko konstatuje, že nepřináší do projednávané věci ničeho nového a že závěry v tomto rozsudku obsažené byly správními orgány respektovány. Veškerá tam citovaná judikatorní kritéria byla řádně posouzena. Stěžovatel ostatně ani neuvádí, jakým deficitem by správní rozhodnutí v tomto ohledu měla trpět.

[17] Skutečnost, že stěžovatel po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žije řádným životem, pak nelze posuzovat tak, že by závěry napadeného rozsudku nekorespondovaly se stavem věci ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Jak přílehlavě uvedl krajský soud, podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody neznamená, že daný odsouzený nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek, jak ji má na mysli zákon o pobytu cizinců. Stěžovateli byl nadto stanoven dohled a vykonává trest obecně prospěšných prací, z čehož nelze bez dalšího usuzovat na přesvědčení trestního soudu o napravení stěžovatele. Skutečnost, že stěžovatel aktuálně nepáchá další trestnou činnost, je jistě možné vyhodnotit jako pozitivní, nicméně ji nelze v projednávané věci považovat za relevantní a negující jeho předchozí jednání, jímž naplnil znaky opakovaného narušení veřejného pořádku závažným způsobem obsaženého v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[18] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak právo na náhradu nákladů řízení měla, nevznikly v řízení náklady

nad rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. července 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu